

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/217/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117246029
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:6117246029.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beáty Čupkovej a sudcov JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu J., s.r.o., so sídlom S. XXX, M. republika, O. XX XXX XXX, na území SR konajúca prostredníctvom J., s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Q., Černík XXX/X, O. XX XXX XXX, Slovenská republika, zastúpený D.. Q. W., advokátom, so sídlom E., P. X proti žalovanej P. poisťovňa, a.s., R. O. G., O. XX XXX XXX, so sídlom T., R. 4, zastúpeného D.. M. F., advokátom, so sídlom T., C. nábrežie X/A, O. XX XXX XXX, o zaplatenie 190 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 16C/7/2018-79 zo dňa 27. septembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa proti žalovanej domáhal zaplatenia 190 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05% ročne od 06.12.2015 do zaplatenia. Žalovaná suma predstavuje uplatnenú náhradu žalovanou neuznaných nákladov za nájom motorového vozidla značky S. E. B. S.: XTXXXXX, v zmysle zmluvy o nájme č. 339 zo dňa 16.10.2015 za obdobie od 22.10.2015 do 26.10.2015. Dospel k záveru, že žalobca je v konaní aktívne legitimovaný, nakoľko zmluvou o postúpení pohľadávky zo 06.06.2017 uzavretou medzi žalobcom ako postupníkom a E. G.-W. ako postupcom došlo k platnému postúpeniu žalovanej pohľadávky vo výške 190 Eur z titulu nárokov na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v súvislosti s dopravnou nehodou dňa 15.10.2015 a škodou postupcu na vozidle H. H., ev. č.: H. XXX C.. V konaní bolo preukázané, že dňa 15.10.2015 došlo ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenou E. G. - W., na vozidle H. H., ev. č.: H. XXX C., ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovanej. Za spornú skutočnosť považoval nárok žalobcu na náhradu škody v zmysle § 4 ods. X písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, vzniknutej poškodením vozidla poškodenej, a to za celú dobu užívania náhradného motorového vozidla, ktoré poškodená využívala v čase po dopravnej nehode v období od 16.10.2015 do 26.10.2015. Uviedol, že v súvislosti s dopravnou nehodou žalovaná v liste z 19.10.2015 poškodenej zaslala oznámenie o totálnej škode a napriek tomu, že žalovaná v konaní nepredložila súdu listinný dôkaz o tom, v ktorý deň doručila uvedený list (oznámenie o totálnej škode poškodenej), z e-mailu z 10.11.2015 vyplynulo, že v uvedenom e-maile poškodená potvrdila, že jej oznámenie o totálnej škode už bolo doručené 3 x, preto súd vyhodnotil tvrdenie žalovanej, že oznámenie o totálnej škode (list z 19.10.2015) doručila poškodenej dňa 21.10.2015, v celom rozsahu za pravdivé. Z hľadiska právneho posúdenia veci sa súd prvej inštancie stotožnil s názorom prezentovaným Najvyšším súdom v Českej republike v rozsudku, sp. zn. 25Cdo/712/2011 z 31.01.2013, v ktorom najvyšší súd zaujal právny názor, že ujma, spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na nájom osobného motorové vozidla v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré

nemohol použiť v dôsledku poškodenia, je skutočnou škodou, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov, ktorý názor bol vyslovený už v rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 1Cz/86/90 z 30.11.1990. Vychádzajúc z právneho názoru uvedeného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/3911/2007 z 30.03.2010, podľa ktorého, akonáhle je objektívne zrejmé, že oprava poškodeného vozidla je nehospodárna, a preto vykonávaná nebude, možno zásadne náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné len do doby, kedy je isté, že oprava prevádzaná nebude. Nakoľko žalovaná v konaní preukázala, že v liste zo dňa 19.10.2015 zaujala vo vzťahu k poškodenej jednoznačné stanovisko o totálnej škode na jej vozidle vo vzťahu ku škodovej udalosti zo dňa 15.10.2015, v súvislosti s čím jej zaslala toto oznámenie o totálnej škode, došlo týmto právnym úkonom k prejavu vôle v tom smere, že oprava jej poškodeného vozidla nebude vykonávaná a bude jej poskytnuté poistné plnenie ako pri totálnej škode. Žalobu zamietol ako neopodstatnenú.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čím bolo porušené právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie. Súdu vytkal, že porušil kontradiktórnosť súdneho konania a v rozpore s § 151 CSP aj napriek popretiu skutkového tvrdenia, tvrdenia, že poškodená užívala motorové vozidlo až do okamihu oznámenia o totálnej škode, mal súd bez preukázania tvrdenia žalovanej ohľadne doručenia oznámenia o totálnej škode zo dňa 19.10.2015 za preukázané dňom 21.10.2015, ktorý názor nemožno akceptovať. Uviedol, že poškodená mala zapožičané náhradné vozidlo len na nevyhnutnú dobu z dôvodu, že nemohla používať vlastné motorové vozidlo, a to do dňa nasledujúceho po doručení listu žalovaného zo dňa 19.10.2015. Zastával názor, že oznámenie zo dňa 19.10.2015 nepredstavuje rozhodnutie poisťovne podľa § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení, nakoľko neobsahuje informácie o výške poistného plnenia. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 14C/61/2016 zo dňa 31.01.2017, v ktorom súd uviedol, že žalovaný mohol vydať rozhodnutie o totálnej škode najskôr v deň ukončenia šetrenia poistnej udalosti, nakoľko až v dokumente - oznámenie o poistnom plnení zo dňa 20.11.2015 bolo oznámené, že došlo k ukončeniu šetrenia dňa 19.11.2015, možno tento dokument považovať za relevantné rozhodnutie poisťovne o totálnej škode, nakoľko až uvedeným dňom došlo k ukončeniu šetrenia poistnej udalosti a súčasne aj k oznámeniu výpočtu výšky plnenia poškodenej. Pokiaľ ide o dĺžku trvania nájmu v súlade s vysloveným názorom uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky, s ktorým sa stotožnil aj prvostupňový súd, nie je možné účel prenájmu posudzovať iba s prihliadnutím na dĺžku trvania nájmu, ale predovšetkým na faktickú využiteľnosť a vyťaženosť náhradného vozidla. Danou skutočnosťou sa súd vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal. Žalobca za účelom preukázania účelnosti nájmu predložil čestné prehlásenie poškodenej zo dňa 27.10.2010, čím považoval nutnosť a účelnosť nájmu zo strany poškodenej, čo sa týka využiteľnosti náhradného vozidla za preukázanú. Namietal neoprávnené krátenie poistného plnenia, nakoľko práve v dôsledku škodovej udalosti poškodená nemohla svoje vozidlo reálne užívať dlhšie ako priznáva žalovaná, a to konkrétne až do poukázania poistného plnenia. Bezprostredne po dopravnej nehode, resp. poistnej udalosti nedokázala zabezpečiť plnenie zaužívaných potrieb inak ako prenajatím náhradného vozidla. V zásade však, pokiaľ sa jedná o totálnu škodu a poisťovňa plní nie opravu vozidla, ale všeobecnú hodnotu vozidla poniženú o hodnotu zvyškov, poškodená je tak oprávnená užívať náhradné vozidlo až do poukázania poistného plnenia. Až potom je schopná zakúpiť si rovnaké vozidlo a využívať ho ako svoje vlastné. V odvolaní uviedol, že súd nepreskúmal všetky skutočnosti, ktoré sú v tomto konaní relevantné, nakoľko vedomosť poškodenej o totálnej škode ešte nepredstavuje neúčelnosť vynaloženia nákladov na nájom náhradného vozidla, ani náhradu škodu, resp. navrátenie do predošlého stavu. V podanom odvolaní poukázal na Nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.07.2018, z ktorého vyvodil, že pokiaľ je z hľadiska priznania nároku na preplatenie náhradného vozidla rozhodujúci práve okamih oznámenia poisťovne o totálnej škode, mal by sa súd bližšie vysporiadať s tým, či je toto oznámenie spôsobilé zamedziť tomu, aby poškodený už nemusel v súvislosti s dopravnou nehodou vynaložiť ďalšie finančné prostriedky. Uviedol, že napriek tomu, že zástupca žalobcu na závery, vyslovené v rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky poukazoval, súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí na tieto neprihliadal a žiadnym spôsobom sa v dôvodoch svojho rozhodnutia nimi nevysporiadal. Nesúhlasil tiež s argumentáciou súdu prvej inštancie, spočívajúcej v tom, že pokiaľ by poisťovňa bola povinná uhradiť škodu spočívajúcu v znížení hodnoty vozidla a aj náklady dlhodobého nájmu náhradného vozidla, ktoré by mohli výrazne prevýšiť škodu na vozidle, viedlo by to k absurdným dôsledkom. Argumentoval tým, že poisťovňa v skutkovo obdobných prípadoch opravy vozidla uhrádza nielen samotnú opravu, ale aj nájom náhradného vozidla, a to do doby, pokiaľ nie je obmedzujúci stav poškodeného ukončený. Ak by toto neplatilo aj pri totálnej škode, t. j. že

poškodený je oprávnený používať náhradné vozidlo do náhrady škody, išlo by o zjavnú diskrimináciu tých poškodených, u ktorých bolo rozhodnuté o totálnej škode naproti tým, u ktorých bola povolená oprava ich vozidla. Pokiaľ ide o rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/712/2011 zo dňa 31.01.2013 a sp. zn. 25Cdo/3911/2007 zo dňa 30.03.2010, na ktoré odkazuje súd prvej inštancie považoval za potrebné podotknúť, že samotné rozhodnutia uvádzajú vo svojich odôvodneniach, že otázka, či boli náklady na nájom náhradného vozidla nutné a účelné, závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Jedným, avšak nie jediným hľadiskom je porovnanie nákladov na nájom náhradného vozidla a škody spôsobenej na vozidle. V danom prípade náhrada totálnej škody predstavovala sumu 1.692,03 Eur a náklady na nájom iba 418 Eur bez DPH. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho skutkového zistenia a z nesprávneho právneho posúdenia veci, v dôsledku čoho navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadрила.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

6. Žalobca v podanom odvolaní výslovne namietal, že v konaní bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. So zreteľom na uplatnenú námietku žalobcu sa odvolací súd osobitne zameril na otázku posúdenia toho, či rozhodnutie súdu prvej inštancie napĺňa záruky, ktoré garantujú, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), súčasne, či je v súlade so základnými princípmi právneho štátu, ktorého súčasťou je aj právo na spravodlivý súdny proces a právo na súdnu ochranu.

7. Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie však neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorý stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo účastníka na spravodlivý proces (II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

8. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany sporu), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania (strana sporu) bol pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

9. Žalobca v podanom odvolaní vytýka nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Namietal, že súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 25Cdo/712/2011), avšak napriek tomu, že žalobca sa na pojednávaní dovoľoval použitia záverov nálezu Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 3831/17 zo dňa 24.07.2018, súd k záverom tohto rozhodnutia neprihliadal a vo svojom rozhodnutí sa s týmito nevyporiadal. Námietky žalobcu v podanom odvolaní možno považovať za dôvodné.

10. Z hľadiska skutkového stavu bolo súdom prvej inštancie zistené, že dňa 15.10.2015 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo poškodené motorové vozidlo E. G.-W. H. H. L.: PD XXX C. s tým, že škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovanej. Na základe uzavretej zmluvy o nájme poškodená E. G. užívala v období od 16.10.2015 do 26.10.2015 za dohodnuté denné nájomné vo výške 38 Eur motorové vozidlo žalobcu, ktorému následne poškodená postúpila pohľadávku vo výške 190 eur, ktorá predstavuje nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti s vzniknutou škodou na vozidle. Žalovaná zaslala poškodenej oznámenie o totálnej škode ku škodovej udalosti zo dňa 15.10.2015 listom zo dňa 19.10.2015 a listom zo dňa 20.11.2015 žalovaná poškodenej oznámila výšku poistného plnenia.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná (poisťovňa) bez zbytočného odkladu začala po zaslaní záznamu o dopravnej nehode prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jej povinnosti poskytnúť

poistné plnenie. V liste zo dňa 19.10.2015 poškodenej zaslala oznámenie o totálnej škode. Aj keď žalovaná nepredložila dôkaz o tom, ktorý deň poškodenej doručila uvedený list, súd považoval tvrdenie žalovanej o doručení oznámenia dňa 21.10.2015 za pravdivé, nakoľko zohľadnil, že poškodenej e-mailom potvrdila, že oznámenie o totálnej škode jej bolo doručené trikrát. V podanom odvolaní žalobca namietal, že súd prvej inštancie porušil zásadu kontradiktórnosti súdneho konania, pretože bez preukázania tvrdenia žalovanej ohľadne doručenia predmetného oznámenia považoval za preukázané doručenie oznámenia dňom 21.10.2015, a to napriek popretiu skutkových tvrdení. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že z ust. § 151 ods. 2 CSP vyplýva, že ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. V danom prípade žalobca skutkové tvrdenia ohľadne doručovania oznámenia o totálnej škode spochybňuje, vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach neuvádza (nekonkretizuje, ktorým dňom bolo oznámenie poškodenej doručené, avšak podľa mailu zo dňa 10.11.2015 poškodenej doručenie oznámenia nespochybňuje), preto je popretie týchto skutkových tvrdení a námietka žalobcu v tomto smere neopodstatnená.

12. K tvrdeniu žalobcu, že až oznámenie o poistnom plnení, ktoré bolo vyhotovené dňa 20.10.2015, a podľa ktorého došlo k ukončeniu šetrenia dňa 19.10.2015, je dokumentom, ktorý možno považovať za relevantné rozhodnutie poisťovne o totálnej škode s tým, že obdobný názor bol vyslovený aj v rozhodnutí Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 14C/61/2016 zo dňa 31.01.2017 odvolací súd uvádza, že citované rozhodnutie Okresného súdu Prievidza vychádza z iného skutkového stavu, než je skutkový stav v predmetnej veci. Uvádzané rozhodnutie vychádza z článku 2.4 Metodiky náhrady škody pri prenájme náhradného vozidla, podľa ktorej „nárok na náhradu po dni rozhodnutia poisťovne o totálnej škode už nárok (na náhradu nájomného za prenájom náhradného vozidla) nevzniká“. V uvedenej veci list žalovaného zo dňa 28.09.2015 nepovažoval za rozhodnutie žalovaného o totálnej škode, nakoľko súdu nebolo zrejmé, ako mohol žalovaný už dňa 28.09. dospieť k záveru o totálnej škode na vozidle poškodenej, keď z jeho ďalšieho listu zo dňa 14.10.2015, označeného ako oznámenie o poistnom plnení, vyplýva, že šetrenie poistnej udalosti žalovaný ukončil až dňa 12.10.2015. Na rozdiel od skutkového stavu v uvedenej veci, v posudzovanom prípade aj z oznámenia o poistnom plnení, ktoré bolo vyhotovené dňa 20.10.2015, aj z oznámenia o totálnej škode zo dňa 19.10.2015, jednoznačne vyplýva, že dňa 19.10.2015 žalovaná ukončila šetrenie poistnej udalosti a bola konštatovaná tzv. totálna škoda. Skutočnosť, že došlo k totálnej škode na vozidle poškodenej a poisťovňa (žalovaný) vyhlásila škodu na vozidle za neekonomickú opravu, vyplynulo z oznámenia o totálnej škode zo dňa 19.10.2015, čo správne konštatoval aj súd prvej inštancie.

13. Rozhodujúce a čiastočne opodstatnené sú námietky žalobcu, ktorý nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že rozhodným okamžikom, ku ktorému mu bola poskytovaná náhrada za náhradné vozidlo je deň, keď žalovaná poškodenej oznámila totálnu škodu. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že náklady nájmu náhradného vozidla sú účelné len do doby, kedy je isté, že oprava prevádzaná nebude; nájomné za vozidlo po dobu dlhšiu nemožno považovať za účelný a nutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody, ktorý záver súd prvej inštancie vyvodil z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/3911/2007. Z nálezu Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 3831/2017 zo dňa 24.07.2018, na ktoré v odvolaní poukazuje žalobca a nálezu I. ÚS 3204/18 zo dňa 22.01.2019 vyplýva „že zmysel a účel poskytnutia náhradného vozidla spočíva v zachovaní určitého životného štandardu poškodeného v situácii, keď dôjde k čiastočnému, alebo totálnemu poškodeniu (zničeniu) vozidla. Poskytnutím náhradného vozidla nie je poškodený ponechaný v tiesni a umožní sa mu viesť, čo do kvality, obdobný život ako pred dopravnou nehodou. Ústavný súd v týchto nálezoch ďalej podotkol, že pritom je potrebné splniť požiadavku účelnosti využitia náhradného vozidla, a preto by sa súdy mali zaoberať hranicami, v ktorých možno užívanie náhradného vozidla považovať ešte za účelné“.

14. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že skutočnú škodu je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nevyhnutne a účelne na prenájom náhradnej veci, zodpovedajúcej veci poškodenej. Otázka, či náklady na prenájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Napriek tomu, že to bolo v konaní pred súdom prvej inštancie žalobcom namietané, súd sa dĺžkou trvania nájmu z hľadiska faktickej využiteľnosti a vyťaženia náhradného vozidla vôbec nezaoberal, nevyhodnotil dôkaz žalobcu, ktorý za účelom preukázania účelnosti nájmu žalobca v konaní predložil (čestné prehlásenie poškodenej zo dňa 27.10.2015). Súd prvej inštancie tak vo svojom rozhodnutí nedal odpoveď na rozsah skutočne spôsobenej škody, nezaoberal sa argumentáciou žalobcu ohľadne účelnosti využitia náhradného vozidla

poškodenou za uplatnené obdobie. Vzhľadom na argumentáciu žalobcu v prvostupňovom konaní nebolo pre rozhodnutie postačujúce, pokiaľ súd vychádzal z názoru, že oznámenie o totálnej škode je rozhodujúcim okamžikom pre priznanie nároku na náhradu nákladov za prenajaté vozidlo bez toho, aby sa súd zaoberal tým, či bolo účelné, aby poškodená aj po tomto oznámení o totálnej škode náhradné vozidlo využívala. Nakoľko súd prvej inštancie sa v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nezaoberal rozhodnými skutočnosťami pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, predčasne vo veci rozhodol, keď žalobu zamietol. Bolo preto potrebné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. c), § 391 ods. 1 CSP).

15. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie znova rozhodne o trovách prvoinštančného konania, ako aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).